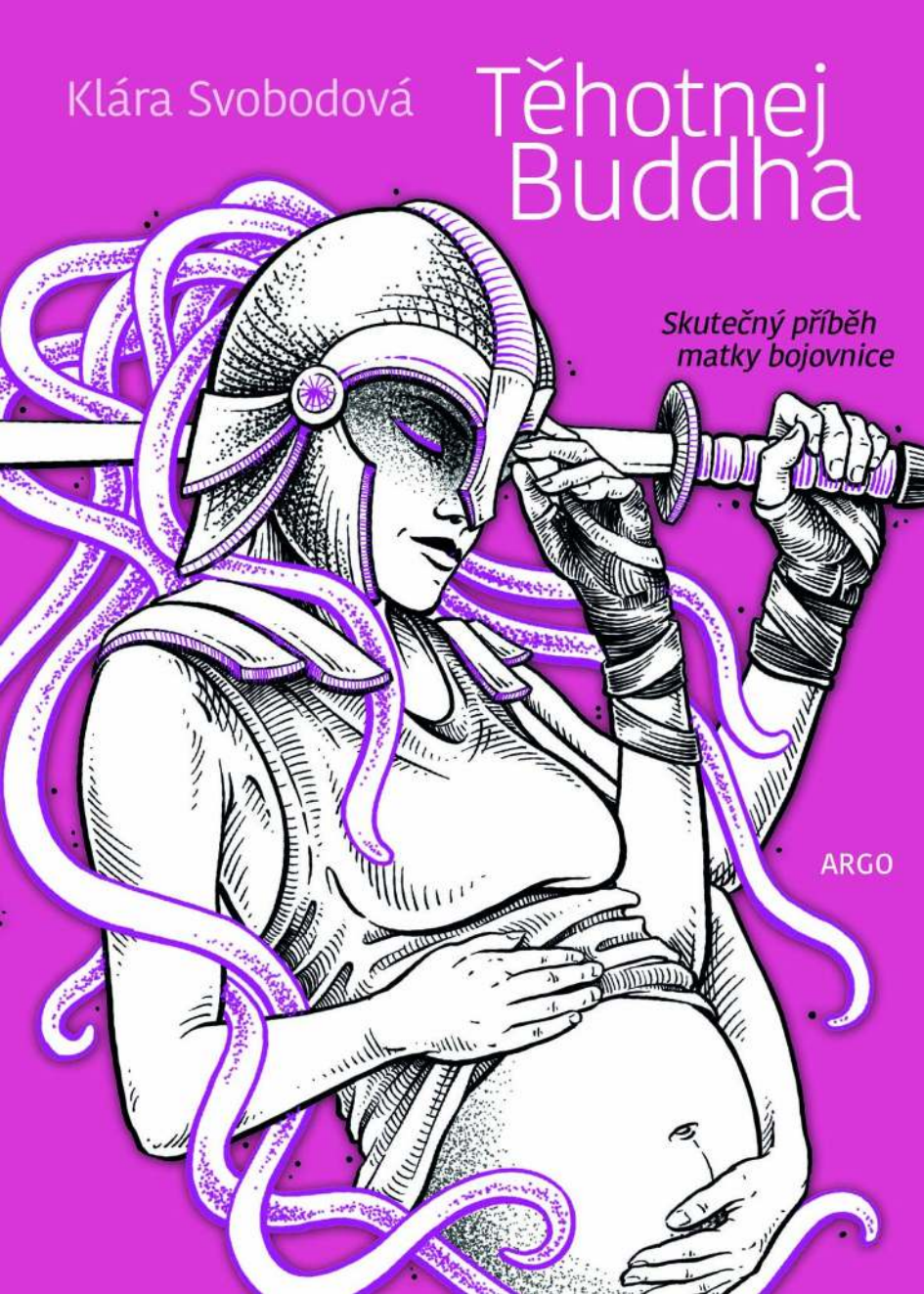
Klára Svobodová

Těhotnej Buddha

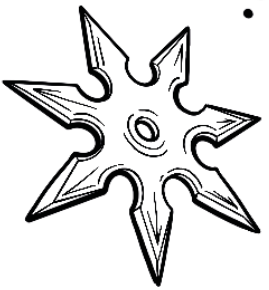
Skutečný příběh matky bojovnice

ARGO

argo

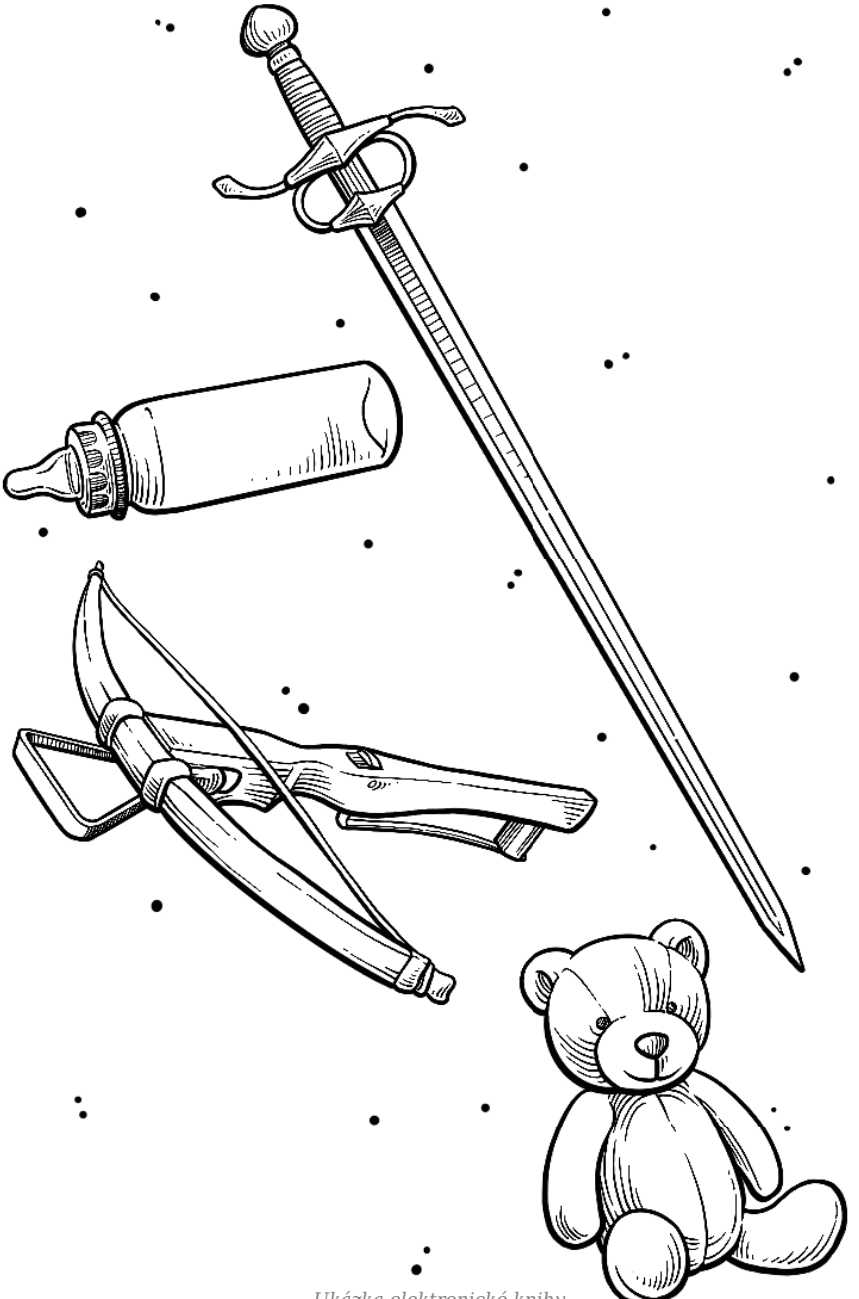
Ukázka elektronické knihy

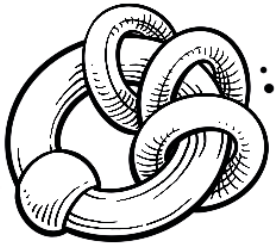
Těhotnej Buddha

Klára Svobodová

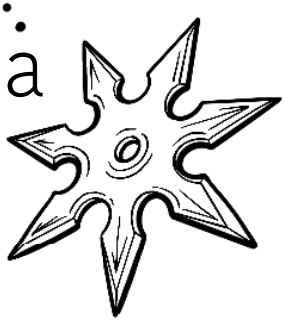
ARGO

Ukázka elektronické knihy

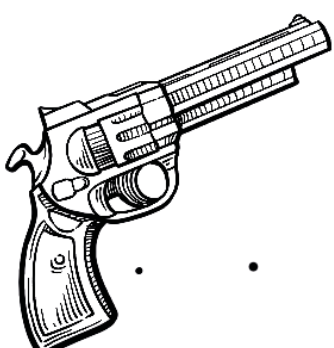

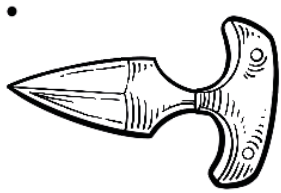
Těhotnej Buddha

Klára Svobodová

Ilustrovala Barbora Hermanová

Chtěla bych poděkovat Žofce, Serafíně a Barnabášovi, protože díky nim konečně vím, o čem ten život je. Mému muži Šimonovi, který v tom všem vždycky byl a pořád je mojí největší oporou. A Markétě Nové z Arga, bez které by porod Buddhy byl mnohem náročnější. Není nad to najít si správnou porodní asistentku.

Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.

© Argo, 2021
Copyright © Klára Svobodová, 2021
Illustrations © Barbora Hermanová, 2021

ISBN 978-80-257-3653-1 (váz.)
ISBN 978-80-257-3724-8 (e-kniha)

Věnováno všem rodičům, co od života dostali pár facek.
Slovy Clarissy Pinkoly Estés: I když budou jizvy, a bude jich hodně,
je dobré si pamatovat, že při napětí a schopnosti
absorbovat tlak je jizva silnější než kůže.

Ukázka elektronické knihy

„Myslím tím," prohlásil Faktradic trpce,
„co na světě je takové, aby stálo za to žít?"
Smrť se na chvíli zamyslel.
„KOČKY," odpověděl nakonec.
„KOČKY JSOU MOC MILÁ STVOŘENÍ."

Terry Pratchett – Magický prazdroj

Na počátku

„Nemám rád velká slova," řekl pak.
„Jenže bez velkých slov se to nedá nazvat."
Andrzej Sapkowski – Poslední přání

Na počátku byla láska. Nebo něco na ten způsob. Míň patetickýho, zato o hodně víc frustrujícího. Něco, co se vám zareje pod kůži s tvrdohlavostí lodního šroubu, a ne a ne to dostat ven. Zásah hned napoprvý. Čistej průstřel. Můžu dál pobíhat kolem s křečovitým úsměvem a křičet: „To je dobrý. Je to jenom škrábanec." Můžu. Ale stejně jako feťák bude mít už navždycky problém s šedou normálností běžnýho života, protože zahlídnul zlatej záblesk odjinud, i mně bylo jasný, že tahle zabijácká chemie je úplně jiný kafe než doposud.

Kdyby mi podobný věci nezpůsobovaly bolení zubů, tak bych musela říct, že to byla láska na první pohled. Protože přesně ten jeden pohled nám stačil. Oběma. Když ve filmu potkáte pravou lásku, čas se zastaví. Všichni kolem štronzo, hrajou jímavý smyčce, ti dva dotyčný k sobě doplujou a zmizí ve víru růžovejch květů. Klasickej scénář.

Nám se teda nezastavilo nic. Čas si běžel zběsile dál. Moment byl pryč a vypadalo to, že všechno bude hezky při starým.

Ale osudu se zřejmě naše nesourodá dvojice zamlouvala, nejspíš mu to připadalo legrační. A tak vynaložil poměrně dost úsilí, aby u prvního pohledu nezůstalo. Přišel postupně druhej, třetí, čtvrtej… Citlivější jedince by stačilo párkrát popostrčit. Nám natvrdlejším, který jsme zvolili osvědčenou strategii: „O ničem nevím. Nic se nestalo. Zamíst ten bordel pod koberec. Supr, paráda, uklizeno," musel osud hodit rukavici víckrát.

Já jsem se nejdřív se slovy „Hele, hochu, něco ti tu upadlo, koukej si to sebrat" dost bránila. „Sorry, do toho nejdu. Já mám ráda svůj klídek a tohle vypadá spíš na katastrofu." Ok, tak ještě jednou. „Ale dyť je menší! A taky mladší. Mám svý zásady!" „Kláro, ty vole!!!" „No jo, dyť už jdu."

Musela jsem se vykašlat na všechno, co si myslím o lásce, vztazích a lidech obecně. Musela jsem se vykašlat na to, co si myslím, že vím o sobě. Musela jsem jednou provždy vypnout ty neustále blikající rudý kontrolky: „Letíte špatným směrem. Obraťte to. Tady to vůbec neznáte. Přecházíte hranici. Zpátky. Zpátky. Zpátky." A ty se nejlíp vypínaj tak, že do nich prásknete hlavou. Ze svýho lety opečovávanýho klidu, kdy se moje vztahy odvíjely celkem korektně, předvídatelně, bez zbytečnejch emocí. Kdy jsem

nebyla ani tolik zamilovaná jako spíš zvědavá, jsem skočila rovnou do neznáma. Po hlavě. Bez padáku.

Já nevím. Dá se mluvit o lásce, když se nemůžu rozhodnout, jestli ho chci obejmout, nebo mu vyrvat holýma rukama srdce z těla a házet s ním o zeď, nebo ho obejmout a vyrvat mu to srdce zároveň, nebo ho obejmout a to srdce mu vyrvat až pak? Myslím, že jo. A něco takovýho se bez velkejch slov vyjádřit nedá.

ŽOFIE

Ve všech počítačovejch hrách se obvykle počítá s tím, že jako začátečník jste totální lůzr, tudíž se obtížnost zvyšuje úměrně ke schopnostem a zkušenostem, který hrou získáte. Myslela jsem si, že s rodičovstvím to bude stejný. Stejně jako v Prince of Persia budou ty padací mříže nejdřív extrémně pomalý, že jimi proleze i šimpanz po lobotomii, první dozorci v turbanech po mně půjdou, teprve až najdu meč, a já budu přivykat hezky polehoučku. Tak to ani prd! Nemohla jsem se mýlit víc. Bylo to spíš, jako by mi v prvním levelu zablokovali klávesnici a já letěla po hlavě rovnou na bodáky. Bez zbytečnejch keců a průtahů.
První těhotenství a hned game over.

Ukázka elektronické knihy

Těhotná poprvý

Kocour: „Ty to vidíš moc černě. Pomysli na ty úžasné, nádherné, zázračné věci, co s dětmi zažiješ!“
Lister: „Jako třeba?“
Kocour: „Třeba že vyrostou a vypadnou z domu!“
Červený trpaslík

Otěhotnět se mi povedlo podobně absurdně. Byli jsme zaskočeni jako silničáři s prvním sněhem. Mohlo nám dojít, že když s někým pravidelně spíte, hrozí, že se to občas vymkne. Jelikož silničáři jsou ale zaskočeni opakovaně už řadu let, předpokládám, že to nebude naše privátní demence, ale spíš obecnej lidskej rys. Nepřipouštět si určitý věci, dokud nám neklepou obuškem do čela.

Vždycky jsem k drobotině všeho druhu měla blízko. To je asi už tradiční prokletí všech, co byli obdařeni mladším sourozencem. Tím větší, čím větší je věkovej rozdíl mezi váma a tou malou pohromou. Většinu puberty jsem trávila buď produktivně v hospodě, nebo ještě produktivnějc stavěním lega, koukáním na pohádky

Ukázka elektronické knihy